

Humberto Tan: Zítřa to bude lepší. Poslechněte si, jak autor svůj snímek popisuje.

Na této fotografii zabírají většinu záběru mužské ruce. Ruce jsou otočeny nahoru, dlaněmi směrem k čochce. Prsty se natahují směrem ke spodní části rámečku, zatímco palce vyčnívají ven na obě strany fotografie. Na prstech nejsou žádné prsteny, ale černý pásek hodinek vykukuje zpod rukávu v pravém horním rohu obrázku.

Každá z rukou má hluboké linie v dlaních a záhyby a vrásky na prstech, které můžeme nahmatat. Vrásky a hrbolky na rukách vykazují neklamné známky stáří, ale nevypadají křehce nebo zranitelně, jsou robustní a vyzařuje z nich síla. Jejich přívětivá poloha s dlaněmi vzhůru naznačuje jemnost, laskavost a moudrost.

Patří Henrikovi Davenschotovi Augustovi, kterému bylo v době, kdy jsem to pořídil, 100 let. Jmenuji se Humberto Tan a kromě toho, že jsem televizní a rozhlasový moderátor, jsem fotograf. Tuto fotografii jsem pořídil pomocí Canon EOS 5D Mark IV. Je součástí širší série, kde jsem vyfotografoval 100 lidí starších 100 let v Nizozemsku a zemi mého narození, Surinamu, v Jižní Americe.

Série se jmenuje „Zítřa to bude lepší“, podle holandské písně od Willyho Derbyho z roku 1939. Název své série jsem zvolil, protože když jsem mluvil s lidmi jako Henrikus, všiml jsem si, že většina z nich je neuvěřitelně optimistických, přestože žijí na naší planetě více než 100 let. Píseň tuto pozitivitu dokonale vystihuje. Ruce starších jsou kuriozitou. Jak vidíte na této fotografii, Henrikovy ruce jsou v pozoruhodně dobrém stavu, zvláště když vezmete v úvahu věk jejich majitele. Ano, mohou být vráscité a mají hlubší vrásky na dlaních, ale nemají žádné rány ani skvrny a vypadají silnější, než byste možná tušili.

Připadalo mi fascinující, že zatímco roky zanechávají stopy na zbytku našeho těla, naše ruce si často udržují svou integritu déle. Proto jsem se pustil do této série. Pro každou osobu v sérii jsem pořídil tři fotografie: portrét, fotografii jejich rukou a jednu, která zachycovala jejich způsob života. Také jsem s nimi udělal rozhovor, abych se dozvěděl více o tom, kdo jsou, kdo byli a o jejich filozofii života a dlouhověkosti.

Když jsem tyto lidi fotografoval, byli zdraví, jak fyzicky, tak psychicky, což bylo důležité při rozhovorech s nimi. Věřím v sílu starších lidí a moudrost, kterou mohou předávat. Často jsou přehlíženy, podkopávány nebo dokonce marginalizovány. A to není správné. Tato fotografie a celá série jsou pro mě výjimečné, protože jsem se od lidí na nich hodně naučil. Naučili mě být pozitivní, optimistický, laskavý a spokojený s tím, co už mám.

Stejně jako všichni ostatní si i senioři zaslouží naši laskavost a úctu. Nezaslouží si být odcizeni, ignorováni a marginalizováni. Nejen proto, že jsou to lidské bytosti, ale protože je toho tolik, co se můžeme naučit ze zkušeností, moudrosti a postojů těch, kteří žili 100 a více let. Tak si promluv se svými prarodiči. Zeptejte se jich, kdy byli šťastní. Zeptejte se jich, zda měli v životě strach. Zeptejte se jich, jestli ještě mají sny. A zeptejte se jich, co je jejich život naučil. A inspirujte se.